

TILLACK V. KOMISJON

EUROOPA KOHTU PRESIDENDI MÄÄRUS

19. aprill 2005*

Kohtuasjas C-521/04 P(R),

mille esemeks on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 57 teise taande alusel 24. detsembril 2004 esitatud apellatsioonkaebus,

Hans-Martin Tillack, esindajad: I. Forrester, QC, ja *Rechtsanwalt* C. Arhold,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: C. Docksey ja C. Ladenburger,
kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja Esimese Astme Kohtus,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

Rahvusvaheline Ajakirjanike Föderatsioon (IFJ), esindajad: advokaadid
A. Bartosch ja T. Grupp,

menetlusse astuja Esimese Astme Kohtus,

EUROOPA KOHTU PRESIDENT,

kuulanud ära kohtujurist L. A. Geelhoedi ettepaneku,

on andnud käesoleva

määruse

- 1 Apellatsioonkaebuses palub H.-M. Tillack tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu presidendi 15. oktoobri 2004. aasta määruse kohtuasjas T-193/04 R: Tillack *v.* komisjon (EKL 2004, lk II-3575; edaspidi „vaidlustatud määrus“), millega Esimese Astme Kohus jättis rahuldamata taotluse ühelt poolt peatada kõik õiguslikud toimingud, mis tulenevad väidetavast Euroopa Pettustevastase Ameti (OLAF) 11. veebruaril 2004 esitatud kaebusest Belgia ja Saksa õigusasutustele, ning teiselt poolt kohustada OLAF-it hoiduma 19. märtsil 2004 teostatud hageja töö- ja elukoha läbiotsimise tulemusel Belgia õigusasutuste käsutusse läinud dokumentide ja informatsiooni hankimisest, läbivaatamisest, uurimisest või üle kuulamisest.

- 2 Euroopa Ühenduste Komisjon ja Rahvusvaheline Ajakirjanike Föderatsioon (edaspidi „IFJ”) esitasid oma märkused apellatsioonkaebuse kohta 31. jaanuaril 2005.

- 3 Kuna poolte kirjalikud seisukohad ja toimiku materjalid sisaldasid taotluste üle otsustamiseks kõiki vajalikke andmeid, ei ole vaja menetluspooli suulises menetluses ära kuulata.

Õiguslik raamistik

- 4 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta määrus (EÜ) nr 1073/1999 Euroopa Pettustevastase Ameti (OLAF) juurdluste kohta (EÜT L 136, lk 1; ELT eriväljaanne 01/03, lk 91) reguleerib inspekteerimisi, kontrolle ja muid toiminguid, mida OLAF-i töötajad teostavad oma tööülesannete käigus.

- 5 Määruse nr 1073/1999 kolmeteistkümnnes põhjendus on sõnastatud järgmiselt:

„vajaduse korral otsustavad pädevad riigiasutused või institutsioonid ja asutused ameti koostatud aruande põhjal, milliseid meetmeid tuleb võtta pärast lõpetatud juurdlust; sellegipoolest on kõnealuse ameti direktor kohustatud edastama otse asjaomase liikmesriigi õigusasutustele kriminaalmenetluse algatamise aluseks olla võivaid olukordi käsitleva sisejuurdluste käigus saadud informatsioon”.

- 6 Määruse nr 1073/1999 artikli 10 pealkiri on „Ameti edastatav teave” ja selle lõige 2 näeb ette:

„Ilma et see piiraks käesoleva määruse artiklite 8, 9 ja 11 kohaldamist, edastab ameti direktor asjaomaste liikmesriikide õigusasutustele ameti sisejuurdluse käigus saadud informatsiooni kriminaalmenetlust nõuda võivate küsimuste kohta. Samal ajal teavitab ta asjaomast liikmesriiki, kui juurdlusnõuetest ei tulene teisiti.”

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

- 7 Vaidlustatud määruse punktides 3–10 võtab Esimese Astme Kohus vaidluse aluseks olevad asjaolud kokku järgmiselt:

„3 Hageja on ajakirjanik, kes töötab Saksa ajakirjas *Stern*.

- 4 Hageja kirjutas Euroopa ühenduste ametniku Van Buiteneni poolt tuvastatud mitme rikkumise kohta kaks artiklit, mis avaldati *Sternis* vastavalt 28. veebruaril ja 7. märtsil 2002. Nende artiklite sisust ilmneb, et hagejal olid täpsed andmed Van Buiteneni koostatud 31. augusti 2001. aasta memorandumi (edaspidi „Van Buiteneni memorandum”) ja kahe OLAF-i asutusesisese konfidentsiaalse teate sisu kohta, mis käsitlesid nimetatud memorandumit ja olid koostatud vastavalt 31. jaanuaril ja 14. veebruaril 2002 (edaspidi „asutusesisese teated”).

- 5 12. märtsil 2002 algatas OLAF määruse nr 1073/1999 artikli 4 lõike 1 alusel sisejuurdluse eesmärgiga selgitada välja Euroopa ühenduste ametnikud või teenistujad, kes põhjustasid teabe lekke, mille tulemusena sai võimalikuks Van Buiteneni memorandumini ja asutusesiseste teadete avalikustamine.
- 6 27. märtsi 2002. aasta pressiteates nimetatud juurdluse algatamise kohta ütles OLAF, et „ei ole välistatud, et nende dokumentide saamiseks on kellelegi OLAF-is (või isegi mõnes teises institutsioonis) makstud raha”.
- 7 *Stern* avaldas 28. märtsil 2002 pressiteate, milles tunnistas, et tema valduses on Van Buiteneni memorandum ja asutusesisised teated, kuid eitas, et keegi tema kaastöötajatest oleks komisjoni mõnele ametnikule või teenistujale nende dokumentide saamiseks raha maksnud.
- 8 Hageja palus OLAF-il tema vastu esitatud korruptsioonisüüdistused tagasi võtta ning pöördus 22. oktoobril 2002 Euroopa ombudsmani poole. 18. juunil 2003 esitas Euroopa ombudsman OLAF-ile oma soovitusel eelnõu, milles ta leidis, et kellegi süüdistamine korruptsioonis, mis avaldati 27. märtsi 2002. aasta pressiteates, esitamata seda toetavaid faktilisi tõendeid, kujutab endast haldusomavoli ning OLAF peaks vastavas pressiteates nimetatud korruptsioonisüüdistused tagasi võtma. Vastusena sellele soovitusel avaldas OLAF 30. septembril 2003 pressiteate pealkirjaga „OLAF-i selgitus oletatava infolekke kohta”, millest ta teavitas ka Euroopa ombudsmani. Viimane tegi 20. novembril 2003 otsuse, mille järeldustes oli ka üks kriitiline märkus.

- 9 11. veebruaril 2004 edastas OLAF määruse nr 1073/1999 artikli 10 lõike 2 alusel Brüsseli (Belgia) ja Hamburgi (Saksamaa) prokuratuuridele informatsiooni, mis oli kogutud 12. märtsil 2002 algatatud sisejuurdluse raames (edaspidi „vaidlus-alune edastamine”).
- 10 Selle edastatud informatsiooni põhjal algatati Belgias juurdlus ametisaladuse rikkumise asjus. 19. märtsil 2004 teostas Belgia föderaalpolitsei Brüsseli eeluurimiskohtuniku ülesandel hageja elu- ja töökohas läbiotsimise. Mitu hagejale kuuluvat dokumenti ja muid esemeid konfiskeeriti. 23. märtsil 2004 esitas hageja asjaga tegelevale eeluurimiskohtunikule selle konfiskeerimise vastu kaebuse, mis jäeti rahuldamata. Aprillis 2004 esitas hageja selle otsuse peale apellatsioonikohtu eeluurimise kriminaalkolleegiumile apellatsioonkaebuse.”

Menetlus Esimese Astme Kohtus

- 8 1. juunil 2004 esitas apellant Esimese Astme Kohtule hagiavalduse, millega taotles esiteks vaidlusaluse edastamise tühistamist ning teiseks nimetatud otsuse ja sellega seotud OLAF-i aktide tõttu tekkinud kahju hüvitamist.
- 9 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 4. juunil 2004 saabunud eraldi dokumendiga palus apellant EÜ artikli 243 alusel ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustaval kohtunikul:

— peatada kogu ulatuses või osaliselt kõikide meetmete või kõikide toimingute kohaldamine, mis tulenevad OLAF-i esitatud vaidlusalusest edastamisest;

- kohustada OLAF-it hoiduma 19. märtsil 2004 läbiviidud apellandi elu- ja töökoha läbiotsimise ning tema toimikute, arvuti ja muude dokumentide arestimise tulemusena Belgia õigusasutuste käsutusse läinud kõikide dokumentide ja kogu teabe hankimisest, läbivaatamisest, uurimisest või ülekuulamisest;

- menetluse jätkumiseni ja OLAF-i märkuste esitamiseni kohustada kohe OLAF-it hoiduma võtmast mis tahes meetmeid, mis tulenevad tema 11. veebruari 2004. aasta kaebustest, välja arvatud Esimese Astme Kohtu presidendi antud vastused eespool viidatud kahele taotlusele;

- mõista kohtukulud välja komisjonilt ja

- määrata muud meetmed, mida Esimese Astme Kohus vajalikuks peab.

10 Komisjon palus jätta ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata, rõhutades nimelt, et hageja tühistamishagi on ilmselgelt põhjendamatu.

11 IFJ taotles luba menetlusse astumiseks hageja toetuseks.

Vaidlustatud määrus

- 12 Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik märgib pärast IFJ-i hageja toetuseks menetlusse astumise taotluse vastuvõtmist vaidlustatud määruse punktis 32, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale, kui väidetakse, et põhimenetluses lahendatav hagi on ilmselgelt vastuvõetamatu, võib siiski osutada vajalikuks teatud asjaolude tuvastamine, millest saab esmapilgul järeldada, et hagi on vastuvõetav.

- 13 Vaidlustatud määruse punkt 47 märgib selle kohta, et kohtuasja käesolevas etapis ei ilmne asjaolusid, mille alusel võiks järeldada, et tühistamishagi on esmapilgul vastuvõetav.

- 14 Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik leiab vaidlustatud määruse punktis 46, et kuna OLAF-i vaidlusaluse edastamise otsusega ei kaasne siduvaid õiguslikke tagajärgi, siis ei ole see vaidlustatav akt.

- 15 Vaidlustatud määruse punktis 38 märgib ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik, et tühistamishagi saab esitada vaid selliste meetmete peale, millel on siduvad õiguslikud tagajärjed, mis mõjutavad hageja huve, tuues kaasa selge muutuse tema õiguslikus seisundis, ja sama määruse punkt 43 märgib selle kohta, et vaidlusalune edastamine ei loo Belgia õigusasutustele mingeid siduvaid õiguslikke tagajärgi ja neil on vabadus ise otsustada, mida OLAF-i juurdluste põhjal edasi teha.

- 16 Lõpuks rõhutab ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik vaidlustatud määruse punktis 44, et EÜ artiklis 10 sätestatud lojaalse koostöö kohustus ei kohusta siseriiklike õigusasutusi astuma konkreetseid samme, kui nad leiavad, et OLAF-i edastatud informatsioon selleks põhjust ei anna. Tõhusat kohtulikku kaitset käsitleva argumendi kohta märgib kohtunik sama määruse punktis 45, et hageja ei ole esitanud põhjust, miks ei ole võimalik vaidlustada siseriiklike õigusasutuste otsust teostada tema töö- ja elukohas läbiotsimine.
- 17 Vaidlustatud määruse punktis 48 järeldeb ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik, et uurib eelnevast lähtudes üksnes hageja argumente kahju hüvitamise hagi kohta ja sama määruse punktis 62 ta otsustab, et hageja ei ole esitanud piisavalt tõendeid selle kohta, et tema kahju hüvitamise hagi ei ole ilmselgelt põhjendamatu.
- 18 Nendel asjaoludel märgib ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik vaidlustatud määruse punktis 63, et esitatud taotlus tuleb rahuldamata jätta.

Apellatsioonkaebus

- 19 Oma appellatsioonkaebuses taotleb apellant vaidlustatud määruse tühistamist ja ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustavale kohtunikule esitatud taotluste rahuldamist täies ulatuses.

- 20 Komisjon taotleb Euroopa Kohtu presidendilt apellatsioonkaebuse rahuldamata jätmist. Teise võimalusena taotleb ta ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmist. Peale selle palub ta kohtukulud välja mõista hagejalt.
- 21 IFJ taotleb vaidlustatud määruse tühistamist ja apellandi taotletud ajutiste meetmete kehtestamist.

Apellatsioonkaebus

- 22 Oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant kolm väidet. Esimene tuleneb ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku poolt tühistatud hagi vastuvõetavuse hindamisveast, teine vaidlusaluse edastamise ja apellandile põhjustatud kahju vahelise põhjusliku seose hindamise veast ja kolmas tuleneb sellest, et on rikutud õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

Esimene väide

- 23 Esimeses väites väidab apellant, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik rikkus õigusnorme, otsustades, et tühistamishagi on ilmselgelt vastuvõetamatu.

Esimese väite esimene, teine ja kolmas osa

- 24 Esimese väite esimene, teine ja kolmas osa puudutavad küsimust määruse nr 1073/1999 artikli 10 lõike 2 alusel kohaldatud meetmete õiguslikust olemusest. Järelikult tuleb neid uurida koos.
- 25 Apellant väidab esiteks, et Euroopa Kohus ega Esimese Astme Kohus ei ole langetanud ühtegi otsust, mis tõlgendaks määruse nr 1073/1999 artikli 10 lõiget 2 ja määratleks, milline on OLAF-i selle sätte alusel vastuvõetud aktide õiguslik olemus.
- 26 Selle kohta piisab märkimisest, et võimalus tõdeda, nagu seda tegi ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik vaidlustatud määruse punktis 47, et ei ole ilmnenu asjaolusid, mille alusel võiks järeldada, et tühistamishagi on esmapilgul vastuvõetav, ei sõltu ühenduse vastava kohtupraktika olemasolust põhimenetluses lahendatavas hagi käsitletud õiguslike küsimuste kohta. Kuigi vastava kohtupraktika olemasolu võib lihtsustada sellisele järeldusele jõudmist, võib hagi ilmselge vastuvõetamatus tuleneda siiski ka asjaoludest, mida ühenduse kohtupraktika ei ole või veel ei ole käsitlenud. Siit järeldub, et kohtupraktika puudumist käsitlev apellandi argument on põhjendamatu.
- 27 Apellant vaidlustab seejärel vaidlustatud määruse tõlgenduse, mille kohaselt määruse nr 1073/1999 sätete, eriti selle artikli 10 lõike 2 alusel, kohaldatavatel meetmetel ei ole siduvat õiguslikku tagajärge. Ta väidab, et siseriiklikud ametiasutused olid kohustatud astuma samme vastuseks vaidlusalusele edastamisele, mida nad tõepoolest ka tegid. Tema arvates kvalifitseerib määrus selle edastamise

ebaõigesti lihtsalt teavitamistoiinguks, kuigi tegelikult oli see vajalik õiguslik etapp, et anda OLAF-ile õiguslik pädevus, mis võimaldas talle sisejuurdluse eesmärgil juurdepääsu siseriikliku politsei valduses olevatele dokumentidele.

- 28 Vaidlustatud määruse punktis 43 esitas ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik vaidlusaluse edastamise õigusliku kvalifikatsiooni ja, tuginedes määrusele nr 1073/1999 ja 11. veebruari 2004. aasta kirja sõnastusele, millega OLAF edastas informatsiooni siseriiklikele õigusasutustele, jõudis järeldusele, et see edastamine ei loo viimastele mingeid siduvaid õiguslikke tagajärgi.
- 29 On tõsi, nagu märgib IFJ, et vahearuanne, mis lisati sellele kirjale ja mis sai järelikult vaidlusaluse edastamise koostisosaks, sätestab samuti, et „kahele õigusasutusele [Brüsseli ja Hamburgi prokuratuurid] informatsiooni edastamine osutab vajadusele alustada menetlusi, mis on iseseisvad, kuid koordineeritud” ja et sama aruanne täpsustab pealkirja all „Kiire”, et „on soovitatav viivitamatu uurimine, sest vastavalt informatsioonile kavatses H.-M. Tillack selle aasta märtsis lahkuda Brüsselist ja hakata *Sterni* korrespondendiks Washingtonis (USA). Tema lahkumisega Brüsselist võivad kaduma minna olulised tõendid.”
- 30 Sellegipoolest on ilmne, et OLAF jättis siseriiklikele pädevatele õigusasutustele kaalutlusruumi otsustada, milliseid toiminguid tuleb teha pärast vaidlusaluse edastamise saamist. Nagu nähtub aruande sõnastusest, ei soovitanud OLAF vastavatel õigusasutustel võtta H.-M. Tillacki suhtes erilisi meetmeid.
- 31 OLAF-i toimimisviis ei ole vastuolus määruse nr 1073/1999 artikli 10 lõikega 2. Tõepoolest, see säte piirdub ameti direktori kohustamisega edastada asjaomaste

liikmesriikide õigusasutustele sisejuurdluste käigus saadud informatsioon kriminaalmenetlust nõuda võivate küsimuste kohta. Ei selle sätte sõnastuses ega sama määruse 13. põhjenduses ei ole ühtegi viidet sellele, et selline informatsiooni edastamine peaks avaldama siduvat õiguslikku mõju nendele, kellele see on adresseeritud.

32 Määruse nr 1073/1999 artikli 10 lõige 2 lähtub eeldusest, et niisugune meede nagu vaidlusalune edastamine ei loo iseenesest õiguslikke tagajärgi, kuid võib olla aluseks siseriiklikele ametiasutustele väärteo- või kriminaalmenetluste viivitamatuks alustamiseks. Nende ametkondade edasine tegevus pärast informatsiooni saamist on järelikult ainuüksi ja täielikult nende vastutusel.

33 Määruse 1073/1999 artikli 10 lõike 2 niisugune tõlgendus ei ole samuti vastuolus EÜ artiklis 10 ette nähtud lojaalse koostöö põhimõttega. Kuigi see säte tähendab tõesti, et ei saa öelda, et siseriiklikel ametiasutustel ei ole üldse kohustust uurida OLAF-i edastatud informatsiooni, ei tule seda ometi tõlgendada nii, et sellisel meetmel nagu vaidlusalune edastamine on siduv mõju selles mõttes, et need ametiasutused on kohustatud võtma erilisi meetmeid, sest selline tõlgendus moonutaks määruses nr 1073/1999 ettenähtud kohustuste ja vastutuse jaotust.

34 Siit järeldub, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku järeldus, mille kohaselt vaidlusalune edastamine ei ole vaidlustatav akt, ei kujuta endast hindamisviga ja nii ei saa esimese väite esimese, teise ja kolmanda osaga nõustuda.

Esimese väite neljas osa

- 35 Esimese väite neljandas osas väidab apellant, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku järelalus, et tühistamishagi on esmapilgul vastuvõetamatu, on vastuolus tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega.
- 36 Komisjon väidab selle kohta, et siseriiklikul tasandil on olemas piisav kohtulik kaitse. Ta märgib, et üksikisikute kohtuliku kaitse tagamine on siseriiklike kohtute kohustus, kui ainus vaidlustatav akt on siseriiklikul tasandil vastuvõetud akt või kui see akt on vastu võetud sellise ühenduse akti alusel, mida EÜ artikli 230 alusel ühenduse kohtus vaidlustada ei saa.
- 37 IFJ ei vaidle vastu, et apellandil oli võimalus esitada siseriiklikku kohtusse kaebus Belgia õigusasutuste aktide peale. Ta märgib, et kuigi kaebus oli kohtusse esitatud, ei kontrollitud viimane OLAF-i edastatud informatsiooni põhjendatust. IFJ-i väite kohaselt näib vaidlustatud määrus õigusemõistmisest keeldumisena apellandi suhtes.
- 38 Selles suhtes tuleb meenutada, nagu on käesoleva määruse punktis 32 märgitud, et nende ametkondade edasine tegevus pärast OLAF-ilt informatsiooni saamist on ainuüksi ja täielikult nende vastutusel. Nende ametkondade kohustus on ka kindlaks teha, kas sellise informatsiooni alusel on kriminaalmenetluse alustamine õigustatud või kohustuslik. Järelikult peab siseriiklikul tasandil olema tagatud kohtulik kaitse selliste menetluste vastu koos kõikide siseriikliku õigusega ettenähtud tagatistega, kaasa arvatud põhiõigustest tulenevad tagatised, mis on ühenduse õiguse

põhimõtete lahutamatu osa ja mida liikmesriigid peavad ühenduse õiguse rakendamisel järgima (vt eriti 13. juuli 1989. aasta otsus kohtuasjas 5/88: Wachauf, EKL lk 2609, punkt 19, ja 10. juuli 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-20/00 ja C-64/00: Booker Aquaculture ja Hydro Seafood, EKL 2003, lk I-7411, punkt 88).

39 Siseriikliku kohtumenetluse raames on kohtul võimalik EÜ artikli 234 alusel ning võimalikult poolte algatusel esitada Euroopa Kohtule eelotsuse küsimus ühenduse õiguse tõlgendamise kohta, mis on talle vajalik otsuse tegemiseks.

40 Siit järeldub, et argument selle kohta, et vaidlustatud määruses tehtud järeldus rikub tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet, on ebakorrektn. Järelikult ei saa esimese väite neljanda osaga nõustuda.

41 Eeltoodu alusel tuleb esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

42 Oma teises väites kinnitab apellant esiteks, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik on rikkunud õigusnorme, otsustades, et OLAF-i poolt siseriiklikele ametiasutustele informatsiooni edastamise ja väidetava kahju tekkimise vahel puudus põhjuslik seos. Selles suhtes tuleb märkida, et käesolevas apellatsioonkaebuses jääb väidetava kahju võimaliku põhjustajana kõne alla ainult

vaidlusalune edastamine, sest enam ei ole vaidlust apellandi kompensatsiooninõude üle, kuivõrd see oli rajatud OLAF-i kahele avaldatud pressiteatele. Teiseks väidab apellant, et vaidlustatud määrus ei ole selles osas piisavalt põhjendatud.

- 43 Vaidlustatud määruse punktist 54 nähtub, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik on leidnud, tuginedes väljakujunenud kohtupraktikale, et asjaomase institutsiooni väidetava rikkumise ja väidetava kahju vahel peab olema otsene põhjuslik seos ja et asjaomase institutsiooni õigusvastane käitumine peab olema selle kahju otsustav põhjus.
- 44 Tuginedes kohtupraktikale, tõdeb ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik vaidlustatud määruse punktis 58, et põhjuslik seos OLAF-i poolt siseriiklikele ametiasutustele informatsiooni edastamise ja hagejale väidetavalt tekkinud kahju vahel puudub. Kohtunik leiab, et on selge, et kui siseriiklikud ametiasutused ei oleks teinud otsust uurimise algatamiseks, ei oleks hagejale väidetavat kahju tekkinud.
- 45 Apellant väidab ometi, et vaidlustatud määrus kirjeldab ekslikult ja kohaldab ebaõigesti kriteeriume, mis on välja kujunenud kohtupraktikas põhjusliku seose kohta. Tema arvates on peamine kriteerium see, kas vaidlusalune edastamine on otsustav kahju põhjustaja, mitte see, kas kõnesolev edastamine on viimane toiming põhjuslikkuse ahelas.
- 46 Selles osas tuleb märkida, et vaidlustatud määruse punktist 58 nähtub selgelt, et siseriiklike ametiasutuste otsus uurimise algatamiseks on vaadeldav õiguspõhju omavana mitte seetõttu, et see on viimane toiming põhjuslikkuse ahelas, vaid seetõttu, et see on otsustav väidetava kahju põhjustaja.

- 47 Neil asjaoludel ei ilmnunud, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik kohaldas ekslikult kohtupraktikat põhjusliku seose kohta või et ta põhjendas oma otsust selle kohta ebapiisavalt.
- 48 Sellest tulenevalt ei saa ka teise väitega nõustuda.

Kolmas väide

- 49 Oma kolmandas väites kinnitab apellant, et ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik rikkus tema õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.
- 50 Kuna juba esimese väite neljandas osas on uuritud argumentatsiooni, mis puudutab tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte rikkumist, ja apellant ei ole käesoleva väite raames esitanud täiendavaid asjaolusid, mis võiksid seada kahtluse alla esimese väite uurimises tehtud järeldused, tuleb kolmas väide tagasi lükata.
- 51 Kuna ükski kolmest apellatsioonkaebuse toetuseks esitatud väitest ei ole põhjendatud, ei saa apellatsioonkaebusega tervikuna nõustuda.

Kohtukulud

- 52 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on nõudnud apellandilt kohtukulude hüvitamist ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, siis tuleb kohtukulud välja nõuda apellandilt. Kodukorra sama artikli lõike 4 kolmanda taande alusel, mida kohaldatakse ka menetluses olevate apellatsioonkaebuste lahendamisel, võib Euroopa Kohus määrata, et menetlusse astuja, kes ei ole liikmesriik, või ühenduse institutsioon kannavad oma kohtukulud ise. Seda sätet kohaldades tuleb määrata, et IFJ kannab oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes Esimese Astme Kohtu president määrab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista käesoleva astme kohtukulud välja H.-M. Tillackilt.**
- 3. Rahvusvaheline Ajakirjanike Föderatsioon kannab oma kohtukulud ise.**

Allkirjad